

Shine

ความลับถึงตายถูกซ่อนไว้ในโพสต์ที่ไม่มีใครได้อ่านนอกจากคุณ!

0 LIKES

wild berry tea

Only Me
Like 0%

Like

Comment

Share

1 WITNESS

ซีโร่ไลก์ วันวิทเนส คนโพสต์ไม่พิด คนพิดไม่โพสต์

“จะชายหรือหญิง จะหญิงหรือชาย
ก็แล้วมันมีปัญหาอะไรนักหนา
หนวกหูเหลือเกิน
ผมจะเป็นอย่างอื่นนอกเหนือจากนี้ไม่ได้เลยเธอ”

- wild berry tea

Shine

Read and Shine

0 LIKES 1 WITNESS

คนโพสต์ไม่ผิด คนผิดไม่โพสต์

wild berry tea

เขียน

“ยามว่างผมชอบอ่านหนังสือ
ผมคิดว่าหนังสือคือสิ่งที่ดีที่สุดในโลกรองลงมาจากแม่”

- wild berry tea

การอ่านคือรากเหง้าชีวิต

0 LIKES 1 WITNESS คนโพสต์ไม่ผิด คนผิดไม่โพสต์

Shine

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Shine Publishing

สื่อดิจิทัลให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9336-1

เผยแพร่ครั้งแรก กรกฎาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เขต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วิฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ ทศ ปริญาภาคนิต

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปกและออกแบบบุปเล่ม วรรณศิลป์ สุวิริยะเสถียร

คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย • ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร สิริรัตดา สุขทรัพย์, รจนา เทียนแดง

Shine Publishing

June 17, 2026 · 🗨 Only me

คงไม่มีใครเห็นคำนำสำนักพิมพ์ในโหมด Only me นี่สินะ :)

การโพสต์แบบ Only me ในแพลตฟอร์ม facebook บ่งบอกตัวตนของคนโพสต์ได้เสมอ เพราะเราไม่ต้องกลัวว่าจะมีคนอื่นมาตัดสินในสิ่งที่โพสต์ เราจะแชร์สิ่งไร้สาระเก็บไว้ดูคนเดียวก็ได้ เราจะดำคนที่หมั่นไส้ยังไ้ก็ได้ เราจะถ่มถุยชีวิตแต่ละวันยังไ้ก็ได้

แต่ในขณะเดียวกัน โพสต์เฉพาะฉันก็สะท้อนบุคลิกของสังคมทั้งสังคม สังคมมีนิสัยยังไ้ถึงบิบบ้างสิ่งบางอย่างถูกเล่าได้แค่ในช่องทางที่ไม่มีใครเห็น เรื่องบางเรื่องกลายเป็นสิ่งที่เราเอามาระบายให้เราอ่านได้แค่คนเดียว การจะเข้าใจว่าเราใช้ชีวิตในสังคมแบบใด อาจเริ่มจากการค้นหาว่าคนในสังคมนั้นพูดถึงอะไรกันอย่างลับ ๆ ล่อ ๆ

หนังสือเล่มนี้ก็อาจจะช่วยบ่งบอกนิสัยบางอย่างของสังคมไทยได้

แสดงความคิดเห็น ถูกใจ

คำนำผู้เขียน

ทุกครั้งที่เกิดเหตุความรุนแรงต่อผู้หญิง ฉันมักพบกลุ่มคนที่เฝ้าตั้งคำถามซ้ำ ๆ ว่าทำไมไม่เดินจากมา ทำไมถึงต้องอดทนทำไมถึงไม่ตอบโต้ ถ้อยคำเหล่านั้นรบกวนจิตใจฉันอย่างมาก เพราะไม่ใช่ผู้หญิงทุกคนที่จะทำเช่นนั้นได้โดยไม่คิดหน้าคิดหลัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมที่ระบบชายเป็นใหญ่ยังคงมีอิทธิพลอย่างเจียบเจียบเหนือความเป็นหญิง แนวคิดอุปถัมภ์ที่น่ารังเกียจที่ฝังรากลึกอยู่ในสังคมของเรามาเนิ่นนานและยาวนาน ประหนึ่งเชื้อราเก่า ๆ ที่เกาะแน่นอยู่บนเส้นใยผ้า ต่อให้จะใช้แปรงขัดถูหรือใช้มือขยี้อย่างไรก็ยังทิ้งรอยสีจางรบกวนสายตาเอาไว้เช่นนั้น

ฉันอยากบอกเล่าประเด็นเหล่านี้ แต่ฉันมีเพียงไอเดียยาวสองบรรทัดที่พิมพ์ทิ้งไว้ในโน้ตส่วนตัว กระทั่งมีโอกาสดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการมาซอฟ ความคิดน่าสนุกที่ต่อมากลายเป็นแรงหนุนในการขยายพล็อตความยาวสองบรรทัดให้กลายเป็นหนังสือหนึ่งเล่มจึงบังเกิด พร้อมกันนั้นหลังล้งเลือนยาวนาน ฉันตัดสินใจสื่อสารเรื่องราวผ่านสายตาของเด็กชาย ร. เด็กชนบทที่อยู่ใน

ช่วงวัยของความสับสนทางเพศ เด็กชายที่นอกจากจะต้องรับมือกับการหยอกล้อในหมู่เพื่อนชายแล้ว ยังต้องรับมือกับความรุนแรงในครอบครัวที่ทำให้เขาตั้งคำถามว่า ทำไมแม่ถึงไม่หนีออกมา ทำไมแม่ถึงต้องทน แต่ที่นี้้องคารามาขอพบิบบทบาทอย่างไร ฉันคงต้องให้คุณผู้อ่านเข้าไปหาคำตอบด้วยตัวเอง

ฉันเขียนผลงานชิ้นนี้ในเดือนพฤศจิกายน ปี 2025 ก่อนลงมือปรับแก้ในรูปแบบที่เหมาะสมกับฉบับตีพิมพ์ในเดือนพฤษภาคม ปี 2026 นับดูแล้วผลงานชิ้นนี้นอนแอ้งแม้งอย่างสงบเสงี่ยมในใคร่พิของฉันมานานกว่าครึ่งปี แทบไม่ต่างอะไรจากมือถือเครื่องนั้นของเด็กชาย ร. ที่นอนนิ่งอยู่ในกล่องเล็กๆ ก่อนโงหัวตื่นขึ้นมาเมื่อถึงเวลาเหมาะสมให้เผยตัว และด้วยหลาย ๆ ปัจจัยทำให้ฉันไม่มีความกล้าพอที่จะนำผลงานชิ้นนี้เผยแพร่สู่สาธารณะ เพราะคิดว่าลำพังด้วยกำลังของฉันคนเดียวไม่มีทางผลักดันเด็กชาย ร. ไปยังจุดที่แสงจะส่องมาถึงได้อย่างสว่างไสวสมดังที่เขาควรได้รับ แต่สำนักพิมพ์ Shine ให้โอกาสผลงานชิ้นนี้ที่ไม่เคยเดบิวต์ในแพลตฟอร์มใดและไม่มีกระแสใด

หนุนหลังอย่างไม่ลังเล ทำให้ในที่สุดเด็กชายร.ก็ได้พบกับพื้นที่ที่เขาจะได้บอกเล่าเรื่องราวของเขาและแม่ เรื่องราวที่มีความตายของชายคนหนึ่งเป็นฉากหลัง

ขอขอบคุณคุณคัททีที่เล็งเห็นความเป็นไปได้ในผลงานชิ้นนี้ ผู้คอยโอบอ้อมเอ็นดูใจมากมายมาให้ฉันได้ต่อยอด ขอขอบคุณทีมงาน Shine ทุกท่านและทุกส่วนที่เกี่ยวข้อง สำหรับการลงแรงกายแรงใจในทุกขั้นตอนการผลิตหนังสือ ฉันรู้ว่าฉันทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากเขียน เพราะอย่างนั้นจึงรู้สึกขอบคุณมากๆ ที่ทุกคนสามารถอดทนกับฉันได้เป็นอย่างดี

เกร็ดเล็กเกร็ดน้อยที่อยากใช้พื้นที่ตรงนี้แบ่งปันกับทุกคนคือ เดิมทีหนังสือเล่มนี้บอกเล่าผ่านรูปแบบอื่นก่อนเปลี่ยนให้ทันสมัยขึ้น ทั้งยังผ่านการเปลี่ยนชื่อมาหลายหน ไล่ตั้งแต่ *เด็กชายร. : ชีวิตประวัติ* และยังมีชื่อเล่นอื่นที่ฉันใช้สำหรับตั้งโพลเดอร์ต้นฉบับ เห็นได้ชัดว่าการตั้งชื่อนิยายนับเป็นหายนะที่ทำฉันตกม้าตายมานักต่อนัก ดังนั้นทีมจึงเข้ามารับหน้าที่ต่อ กลายมาเป็นชื่อปัจจุบันที่ฉันฟังแล้วพอใจมากกว่าชื่อเดิมที่ตัวเองทุซซี้ใช้มา

สุดท้ายนี้ไม่มีอะไรที่ฉันอยากจะกล่าวเพิ่มเติม นอกจาก
ยกพารากราฟสุดท้ายที่สำคัญที่สุดให้แก่นักอ่านทุกท่านซึ่งเลือก
จะหยิบหนังสือเล่มนี้ ฉันคิดว่าเรื่องราวของเด็กชาย ร.คงไม่มีทาง
ขยับก้าวออกจากกล่องเล็กๆ ได้หากไม่ได้รับการสนับสนุนจาก
นักอ่านที่เลือกจะเปิดใจให้กับงานเขียนของฉัน ขอสงขขา wild
berry ให้พวกคุณคนละแก้ว เพื่อที่คุณจะได้นั่งลง จิบชาอุ่นๆ
รสชาติหอมหวาน ขณะที่เริ่มลงมืออ่านหนังสือเล่มนี้

wild berry tea

December 27, 2015 · Only me

ผมคงต้องขอบอกว่า หากคุณบังเอิญได้เปิดอ่านสเตตัสใน facebook ของผม (ที่ผมไม่คิดว่าจะมีใครมาอ่าน และผมคงไม่อนุญาตให้ใครคนใดก็ตามได้อ่านมัน ในเมื่อผมยังคงตั้งค่าสถานะเป็น Only me — แต่แค่เพื่อไว้นะ) แล้วเข้าใจไปว่าผมเป็นคนที่ฆ่าพ่อเลี้ยงตัวเอง คุณคิดผิด ไม่ว่าผมจะเกลียดและภาวนาให้เขาตายแค่ไหน แต่ผมเป็นแค่เด็กคนหนึ่งที่ยังใช้คำว่าเด็กชายนำหน้าชื่อ ผมไม่มีทางก่ออาชญากรรมชวนอกสันขวัญแขวนหรือไปปดมดเท็จต่อหน้าผู้ใหญ่มากลัวๆ ที่เข้ามาถามว่าผมทำอะไรในวันที่เขาตาย อยู่ที่ไหน หรือเห็นอะไรบ้าง ผมไม่กล้าหืออกผมเป็นเพียงเด็กไม่ประสาคนหนึ่งที่มีความเกลียดชังคั่งแค้นฝังแน่นอยู่ในใจ แต่ไม่กล้ากระทำการอันใดที่เป็นการทำทากฎหมายบ้านเมืองอย่างแน่นอน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการสังหารผู้ใหญ่อะไรๆ ที่รู้กันดีว่าชอบตบตีเด็กและผู้หญิงเป็นชีวิตจิตใจ

แต่ก็เพื่อไว้ แค่อ่านไว้นะ ผมตัดสินใจโพสต์ข้อความนี้ด้วยเพราะคิดอะไรตลกๆ ขึ้นมาได้ ว่าบางทีหากมีวันใดวันหนึ่งที่คุณหรือใครก็ตามเผลอเก็บโทรศัพท์เครื่องนี้หรือเจาะเข้ามาในบัญชีส่วนตัว

ของผมได้ และเปลอเข้ามาอ่านโพสต์ยาวเหยียดน่ารังเกียจ
ทั้งหลายที่ผมพิมพ์เก็บไว้อ่านส่วนตัวด้วยสถานะ Only me นี่เข้า
คุณจะได้ไม่เข้าใจผมผิดไปอย่างร้ายกาจ

ผมไม่ได้ฆ่าเขา ไม่มีทางฆ่าเขา แต่โพสต์ทั้งหลายของผม
อาจทำให้คุณเข้าใจได้ไม่มากก็น้อยว่าทำไมถึงไม่มีใครเสียใจกับ
การตายของเขา (แน่นอนว่ารวมถึงผมด้วย) และหากผมเป็น
ฆาตรกรจริง — เด็กชายคนนี้ที่กำลังพิมพ์ข้อความนี้อยู่แน่ละ —
หากเขาเป็นฆาตรกรจริง ตัวอักษรหลายหมื่นคำในโพสต์ของผม
คงบอกเล่าให้คุณเข้าใจได้ว่าทำไมผู้ชายคนนั้นถึงต้องตาย และ
ผมก็แค่สงสัยว่า หากคุณลองมาเป็นผมบ้าง คุณจะทำอย่างไร
กับเรื่องนี้กัน แค่สงสัยเท่านั้นจริงๆ

แสดงความคิดเห็น ถูกใจ

**บันทึกความกระจางใจ
ที่ไม่ใคร่กระจางแจ้ง**

The Karamazov Complex

(ชื่อชั่วคราว)

(ร่างที่ 1)

หมายเหตุจากผู้เขียน

สิ่งแรกที่ฉันเห็นหลังกดเข้าไปในบัญชี Facebook ของอดีตเจ้าของมือถือเครื่องนี้คือสเตตัสที่ตั้งค่าสถานะโพสต์ให้เป็น Only me

มันเป็นโทรศัพท์มือถือสีขาวตัดด้วยขอบด้านข้างสีเทาที่เก่าจนมีสีเหลือง เป็นสีส้มที่ร่ำร้องบอกว่าเคลื่อนผ่านกาลเวลามาเนิ่นนานเพียงใด และน่าตกใจที่เครื่องยังล็อกอินบัญชีค้างไว้อยู่ แม้ปีที่เห็นในสเตตัสสุดท้ายจะผ่านมาราว 30 ปีแล้วก็ตาม มือถือรุ่นเก่าๆ ก็ทนแบบนี้แหละ

แม้หน้าจอจะเลือนรางมาก แต่ฉันยังอ่านได้โดยไม่ติดขัด ฉันจึงได้สัมผัสถึงตัวตนของเด็กชาย ร.เป็นครั้งแรก เขาเป็นเด็กชายในกาลเวลาที่ฉันได้รู้จักผ่านตัวอักษรเรียงติดเป็นพืด อัดแน่นในโพสต์ Facebook ซึ่งเขาพิมพ์ไว้อ่านคนเดียวแทนสมุดบันทึก

แน่นอนว่าเดี๋ยวนี้ไม่มีใครใช้ Facebook กันแล้ว มันเป็นเพียงบริการโซเชียลเน็ตเวิร์กซึ่งบริหารโดยกลุ่มบริษัทเทคโนโลยีอเมริกันตกยุค ครั้งหนึ่งเคยพยายามออกแบบและปรับเปลี่ยนรูปแบบของแพลตฟอร์มให้ทันสมัยน่าใช้งาน แต่ก็

พ่ายแพ้ย่อยยับให้กับบริการโซเชียลเน็ตเวิร์กที่มีลูกเล่นแปลกใหม่ ติดป้ายสัญญาดีจีน ถ้าฉันจำไม่ผิด หลังความพยายามในครั้งนั้น Facebook ก็หายไปจากการรับรู้ของผู้คนในสังคม กลายเป็นแอปพลิเคชันไม่ทำอะไร จึงไม่มีเวอร์ชันใหม่ออกมาอีก แม้จะยังไม่ได้ประกาศปิดตัวอย่างเป็นทางการก็ตาม

นี่อาจเป็นเหตุผลที่ว่าทำไม Facebook ที่ติดตั้งอยู่ในโทรศัพท์เครื่องนี้จึงยังอยู่ในเวอร์ชันเก่าเกินกว่าที่ฉันจะจำได้ เดาจากวันที่และปีที่เห็น เจ้าของเครื่องคงอยู่ในยุคที่แอปพลิเคชันนี้เพิ่งเปิดตัวในไทยเป็นช่วงแรกๆ แน่แน่นอน

ฉันค้นพบความทรงจำดิจิทัลนี้ในวันที่ฉันกับแม่ช่วยกัน จัดของเก่ามากมายในโกดังหลังจากตกลงซื้อขายและจ่ายเงิน ให้ลูกชายเจ้าของที่ดิน ฉันตัดสินใจซื้อที่ดินพร้อมโกดังที่เคยเป็นโรงรับซื้อของเก่าเพื่อเตรียมนำไปปรับปรุงเป็นเรือนเพาะปลูก ผักสลัด อาชีพใหม่ที่ฉันกำลังศึกษาหลังอาชีพผู้สื่อข่าวไปได้ไม่ค่อยดี เพราะมนุษย์ยุคนี้หันมาใช้ AI กันเต็มตัว

ฉันจำได้ดีว่าด้านในโกดังหลังนั้นถูกทำความสะอาดไปแล้ว เป็นส่วนใหญ่ แต่ฉันเพิ่งพบลังเก่าๆ ซุกอยู่ในซอกหลืบ ด้านในเต็มไปด้วยสมุดและกระดาษ การ์ตูนญี่ปุ่นชื่อดังกับนิยายรักสมัยก่อนปะปนอยู่ทั่ว รวมไปถึงกล่องเหล็กเล็กๆ ที่บรรจุอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ยุคเก่าจำพวกหูฟังไร้สาย นาฬิกาดิจิทัล เฮดโฟน คีย์บอร์ดแบบพับ 3 ทบ และโทรศัพท์มือถือจำนวนหนึ่ง คิดว่า

มันคงมาพร้อมกับการขายแลกไข่สักแผง หรือกระถางกะละมัง ลักหลายใบ ได้ยินว่าสมัยก่อนมีรถรับซื้อรับแลกมือถือหรือโน้ตบุ๊กวิ่งไปตามบ้านอยู่ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พวกนี้ก็คงได้มาในรูปแบบนั้น แต่ก็ไม่ค่อยแน่ใจ เพราะมีอะไรหลายอย่างที่ติดใจฉันอยู่ ฉันจะพูดถึงประเด็นนี้ทีหลัง

ของเหล่านี้นั้นล้วนมีอายุเกิน 20 ปี หนังสือบางส่วนถูกปลวกกินหรือหนูแทะไปบ้างแล้ว แต่กล่องเก็บอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ยังปลอดภัยดี ฉันลองเปิดใช้งานของทุกชิ้น เพราะแม้มันจะเป็นของจากยุคก่อนแต่มีร้านรับซื้ออุปกรณ์เหล่านี้อยู่ถ้ายังใช้ได้ ฉันก็ตั้งใจจะนำไปขายแลกเงินเล็กๆ น้อยๆ แต่ถ้าใช้ไม่ได้ มันก็ต้องลงไปอยู่ในกลุ่มขยะอิเล็กทรอนิกส์รอกำจัด

ของส่วนใหญ่ใช้งานไม่ได้แล้ว มีเพียงนาฬิกาดิจิตอลที่ยังใช้งานได้ เซตโฟนเสียงดังเพียงข้างเดียว โทรศัพท์มือถือมีอยู่ 6 เครื่อง แต่ชาร์จไฟแล้วยังเปิดได้เพียงเครื่องเดียว โทรศัพท์เครื่องนี้ไม่ติดรหัสล็อก ทำให้ฉันไม่ต้องยุ่งยากพามันไปให้ร้านซ่อมโทรศัพท์จัดการ หน้าจอมือถือนำภาพหน้าจอเป็นรูปขึ้นหนังสือในห้องสมุด แอปพลิเคชันในเครื่องน้อยกว่าปกติ เห็นได้ชัดว่าเจ้าของเครื่องไม่ได้สนใจเล่นอะไรเป็นพิเศษ กระทั่งรูปในแกลเลอรียังมีแทบนับจำนวนได้ (ฉันไม่พบรูปถ่ายของเจ้าของเครื่องเลย คิดว่าเขาคงไม่ชอบถ่ายรูปตัวเอง) แต่หลังลองกดเข้าไปในแอปพลิเคชัน Facebook ด้วยความอยากรู้อยากเห็น

ส่วนตัวก็พบว่าฉันคิดผิด แอปพลิเคชันที่เจ้าของเครื่องชอบที่สุด เห็นที่จะเป็นมันนี่แหละ

ต้องบอกคุณตรงนี้ก่อนว่า ฉันไม่มีทางหยิบของที่ไม่นำไปไว้ใจ ในด้านสุขอนามัยแบบนี้ขึ้นมาแน่นอน ฉันแค่อยากตรวจดูว่า พอจะเอาไปขายแลกเงินได้หรือไม่เท่านั้น แต่หลังจากกดเข้า แอปพลิเคชัน Facebook และกดเข้าไปดูโปรไฟล์ของเจ้าของเครื่อง ที่ใช้รูปเดียวกันกับภาพหน้าจอ ได้อ่านโพสต์ที่ถูกต้องสถานะ Only me จบ ฉันก็ชะงักกันไปเลยทีเดียว

วันนั้นฉันตัดสินใจนำโทรศัพท์มือถือเครื่องเก่าที่วางตัว เจียบเขียนราวกับสัตว์ร้ายซึ่งหลับใหลอยู่ในลังกระดาษเก่าๆ กลับไปที่บ้าน จากนั้นก็เริ่มไถหน้าจออ่านมันทีละโพสต์ราวกับ ต้องมนตร์ ฉันเลื่อนอ่านตั้งแต่โพสต์แรกของผู้ใช้งานบัญชีนี้ ตั้งแต่ตัวอักษรแรกในวันแรกที่เด็กชาย ร.เริ่มต้นจรรดปลายนิ้วลงไป บนแป้นพิมพ์ของโทรศัพท์มือถือเครื่องแรกของเขา ทำความรู้จักเขา และสัมผัสถึงแรงขับบางอย่างที่ชวนให้ฉันตั้งคำถามต่อระดับ ศีลธรรมของใครหลายคนจากเรื่องราวเล็กจ้อยของเขา

และคำถามว่า แท้จริงแล้วสิ่งที่ฉันกำลังอ่านคือบันทึก เหตุการณ์อันแสนกระฉ่อนใจ หรือเป็นคำสารภาพของฆาตกร รุนเอย์ผู้วางแผนสังหารเพื่อมารดาที่รักกันแน่

June 24, 20[REDACTED] · Only me

สวัสดี สวัสดีครับ สวัสดี สวัสดี สวัสดีครับ สวัสดีครับ สวัสดี

ตายจริง ผมไม่รู้จักเริ่มยังไงดีเลย ปกติแล้วโพสต์แรกใน facebook เขาเริ่มแบบไหนกันนะ HELLO FACEBOOK! เหรอ ผมคิดอยู่นานก็ยังไม่ได้คำตอบ สุดท้ายเลยได้แต่พิมพ์ว่าสวัสดีลงไปเร็ว ๆ

บ้าจังเลย เหมือนมือจะเกร็ง ๆ นิดหน่อย ผมเล่นโทรศัพท์ไม่เก่ง แล้วก็ยังต้องทำการบ้านนะ แต่อดใจไม่ไหวจริง ๆ ระหว่างทำการบ้านก็หยิบมือถือขึ้นมาแล้วลองสมัครบัญชี facebook เหมือนที่เพื่อนชอบเล่น ตอนแรกจะสมัคร Hi5¹ แต่เหมือนเขาเลิกเล่น Hi5 กันมานานแล้ว ทุกคนเล่น facebook กันหมด เพราะฉะนั้นผมเลยเอาบ้าง แต่ตอนจะกดปุ่มโพสต์ดันอาย ไม่อยากเปิดเป็นสาธารณะขึ้นมา ผมเองก็มีเพื่อนไม่มาก ไม่อยากเพิ่มใครเป็นเพื่อนด้วย

¹ Hi5 (ไฮไฟว์) เว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ที่ได้รับความนิยมจากเหล่าวัยรุ่นในช่วงหนึ่ง สามารถใส่รูปภาพ เพลงพื้นหลัง เพิ่มของตกแต่งเว็บด้วยโค้ด HTML ให้ของขวัญ และท้าทายกันได้ - ฉันท

พิมพ์เก็บไว้ดูคนเดียวแบบนี้ถึงจะเหงาหน่อยแต่ก็สบายใจกว่า
ผมเลยตั้งค่าให้เห็นโพสต์ได้เฉพาะตัวผมคนเดียว

.
ต้องกลับไปทำการบ้านต่อให้เสร็จแล้ว หวังว่าต่อไปจะเล่าได้ยาว
กว่านี้

แสดงความคิดเห็น ถูกใจ

June 24, 20[REDACTED] · 🗨 Only me

กลับมาแล้ว จริงๆ ผมไม่ได้หายไปนานเลย ตอนนี้คือสามทุ่มของ
วันเดียวกันนี้แหละ แต่ผมอยากลองพิมพ์เพิ่มดูอีกสักหน่อย
หลังจากคิดมาทั้งวันว่าจะเล่าอะไรดี ผมตัดสินใจพิมพ์เล่าถึง
ที่มาที่ไปของโทรศัพท์เครื่องนี้แล้วกัน

.
วันนี้แม่พาไปซื้อของในเมืองมา แถวบ้านที่เราอยู่ค่อนข้างบ้านนอก
จะซื้ออะไรใหญ่ ๆ ดี ๆ สักอย่างต้องเข้าไปในตลาดตัวเมือง แม่
อยากซื้อจักรยานสักคันเอาไว้ถีบไปซื้อกับข้าวตอนเช้า แต่
ตลาดนัดในหมู่บ้านที่มีทุกวันพอหีสบายสองน่ะมันไม่มีจักรยานขาย

ก็เลยต้องนั่งสามล้อไปซื้อถึงในเมืองซึ่งมีร้านขายจักรยานร้านใหญ่
ตอนแม่เลือกดูจักรยาน ผมยืนรอตรงหน้าร้านขายของจิปาละข้างๆ
ผมชอบร้านพวกนี้มากเพราะมันขายทุกอย่างในร้านเดียว มีทั้ง
หม้อ ไห ตะกร้า กะละมัง แปรงขัดห้องน้ำ หินขัดซีโคล
กระจกพก หวี ดินสอ ปากกา สมุดระบายสี สมุดจดห่วย
สมุดฉีกคาร์บอน สมุด สมุด สมุด มีสมุดเยอะมาก ผมชอบไป
เดินดูสมุดพวกนั้น เดิมทีก็เป็นคนชอบขีดเขียนอยู่แล้ว แต่
ตั้งแต่เข้ามัธยมไม่ค่อยได้เขียนอะไรยาวๆเท่าไร เดียวนี้ใครๆ
เขาก็พิมพ์กันหมด

ตรงหัวมุมถนนมีร้านขายโทรศัพท์แบบตู้กระจกด้วย วางพลิก
ด้านหลังเรียงกันหลายราคา เครื่องใหม่ๆที่เห็นเพื่อนซื้อ
มาอวดกันราคาเป็นหมื่นแน่ะ จะบ้าตาย ราคาเป็นหมื่นเชียวนะ
ไม่รู้เอาเงินมาจากไหนกัน เพื่อนในท้องถิ่นครึ่งมีโทรศัพท์มือถือ
กันหมด แต่ผมไม่มี อันที่จริงก็อยากมีบ้างแต่บ้านเราไม่ค่อยมีเงิน
แม่บอกว่าซื้อของฟุ่มเฟือยไม่ได้ ซึ่งผมคิดว่าโทรศัพท์มือถือ
ก็นับเป็นของฟุ่มเฟือย

แต่วันนี้ไม่รู้ทำไม แม่ดึงผมไปแล้วบอกว่าจะซื้อมือถือให้เครื่องหนึ่ง
พูดย่ำตั้งสองรอบเพราะเห็นผมหน้าตาเลอหลา ผมดีใจมาก
ตื่นเต้นไปหมดกับเรื่องดีที่ไม่คาดคิดนี้ เพราะในใจลึกๆก็อิจฉา

อยากมีโทรศัพท์มือถืออย่างคนอื่นเขา เพื่อนผมใช้ไอโฟน² เสียด้วย แต่ไอโฟนอะไรนี้แพงเกินไป ถึงจะอยากได้แต่แม่จ่ายไม่ไหวแน่นอน ผมเลยเลือกยี่ห้ออื่นที่ราคาถูกลงมา

มีสีขาวยกกับสีชมพู ผมเลือกเครื่องสีขาว เพราะแม้สีชมพูจะดูน่ารัก แต่ถ้าหยิบมาคงถูกหาว่าเป็นตัวอีก น่าเบื่อ เอาเถอะ ผมเลือกเครื่องสีขาวมา เจ้าของร้านแนะนำให้ผมซื้อซิมมือถือแล้วก็แนะนำให้แพ็กเกจอินเทอร์เน็ตให้ด้วย คำนั่นค่านี้นับย่อยเหลือเกิน แต่แม่ก็ตกปากรับเอาทุกอย่าง

แม่ซื้อจักรยานสีชมพูแล้วก็แวะซื้อหัวก๊อมน้ำใหม่กับซ็อนสันอีกแผงหนึ่ง ส่วนผมได้โทรศัพท์มือถือเครื่องแรกในชีวิต โทรศัพท์ถูกๆ เครื่องเดียวของผมแพงกว่าจักรยานสีชมพู หัวก๊อมน้ำ และซ็อนสันหนึ่งแผงของแม่รวมกันเสียอีก ผมรู้สึกผิด แต่แม่ยังคงยืมให้ผม เจ้าของร้านเอามือถือใส่กล่องแล้วก็ใส่ถุงหิ้วสีทึบ ส่วน

² iPhone (ไอโฟน) สมาร์ทโฟนชื่อดังในอดีต ทรงพลังอีกทั้งยังราคาสูง พัฒนาและจัดจำหน่ายโดยบริษัท Apple ทำงานด้วยระบบปฏิบัติการ iOS ครั้งหนึ่งมันเคยรุ่งเรือง กระทั่งค่อยๆ หมดความนิยมไปเมื่อแบรนดส์ัญชาติจีนสามารถผลิตมือถือที่มีซอฟต์แวร์ตอบโต้การใช้งานได้มากกว่า ดังเช่นที่เราเห็นกันในปัจจุบันว่าแทบไม่มีใครใช้แบรนดส์นี้แล้ว - ฉันท

เสียร้านจักรยานช่วยยกจักรยานขึ้นรถสามล้อ เรานั่งสามล้อกลับ
ตลอดทางแม่ถือถุงพลาสติกใส่หัวก๊อกรู้กับซ้อนหนึ่งแผง อีกมือ
คอยจับแฮนด์จักรยานไว้ ส่วนผมกำถุงพลาสติกไว้นั่น จากนั้น
ก็กดมันไว้ในอก ไม่นานก็ดึงกล่องมือถือออกจากถุง ขยำถุง
เป็นก้อนยัดใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกง ผมกดกล่องมือถือเครื่องแรก
ในชีวิตไว้จนถึงบ้าน

.

แล้วผมก็ได้มือถือเครื่องนี้มา สมัคร facebook เหมือนคนอื่น
เริ่มพิมพ์สิ่งที่อยากพิมพ์ แต่คิดว่าคงไม่มีใครอยากอ่านข้อความยาว
พวกนี้หรอก

.

วันนี้พอแค่นี้ก่อนแล้วกัน

แสดงความคิดเห็น ถูกใจ

June 25, 2016 · Only me

วันนี้ตอนอยู่ที่โรงเรียน ผมคิดได้ว่าจะกลับมาพิมพ์เรื่องครอบครัว
ที่ไม่อยากพิมพ์ที่โรงเรียนเพราะเพื่อนในห้องน่าจะอายนะ

จริง ๆ ก็ไม่น่าสนใจหรอก แต่วันก่อนได้ยินว่าคุณย่าของ อ.ที่เป็นเพื่อนคนละห้องตาย คุณย่าของ อ.เคยเป็นคุณครู แม่บอกว่าเพราะเป็นคุณครูเลยมีคนมาร่วมงานศพเยอะ ได้ยินจากเพื่อนว่าในงานมีช่วงหนึ่งที่พิธีกรเล่าประวัติผู้ตายด้วย ผมไม่รู้ว่าประวัตินั้นใครเป็นคนเขียน คิดขึ้นมาได้ว่าย่าของ อ.ไม่น่าจะเขียนเองเลยสงสัยว่าเรื่องที่พูดนี้จริงมากน้อยแค่ไหน ถ้าไม่จริงแต่ฟังดูดีแก็ดคงจะนอนพนมมือยิ้มเผล่ออยู่ในโลง อ้าว ถ้ามันแล้วแกไม่ชอบขึ้นมาละ จะลุกจากโลงขึ้นมาด่าก็คงไม่ได้แล้ว

ผมเลยคิดจะเขียนประวัติของตัวเองว่าผมเป็นใคร เรียนที่ไหน ทำงานอะไร แต่งงานกับใคร มีลูกกี่คน ลูกมีลูกแล้วชื่ออะไร ลูกของลูกของลูกเป็นเพศไหน จะเขียนให้หมด จะพิมพ์เก็บไว้ในนี้ก่อน แล้วถ้าวันข้างหน้ามีเงินมากพอจะซื้อคอมพิวเตอร์³ ก็ค่อยย้ายไปพิมพ์ในนั้น ตั้งชื่อว่า “ร. : ชีวิตประวัติ” เขียนเก็บไว้แล้วค่อย ๆ เติมลงไปจนตาย ก่อนตายก็จะพิมพ์เป็นหนังสือแล้วก็ยื่นให้ลูกหลาน บอกให้เอาไปย่อความแล้วอ่านในงานศพ

³ คอมพิวเตอร์ (Computer) อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ชนิดหนึ่งซึ่งเป็นที่นิยมสูงมากก่อนที่จะแท็บเล็ตจะครองตลาดในปัจจุบัน ใช้เป็นเครื่องมือช่วยเหลือในการจัดการกับข้อมูลตัวเลข ตัวอักษร รวมถึงสัญลักษณ์ต่างๆ - ฉันท

คิดไปไกลเวอร์ เอาเป็นว่าผมยังไม่คิดจะเขียนเร็ว ๆ นี้ แต่ตั้งใจจะซ่อมตรงนี้ก่อน

เอาละ ผมชื่อ ร. เป็นลูกของพ่อจ.และแม่น. แต่ว่าตอนที่ยังจำความไม่ได้ เกิดอุบัติเหตุจนพ่อของผมต้องลาจากโลกนี้ไป ก่อนวัยอันควร ผู้ใหญ่เขาว่ากันอย่างนั้น ก่อนวัยอันควร ไม่รู้เหมือนกันว่าวัยที่ควรคือเมื่อไหร่ บางทีอาจเท่าอายุย่าของอ. แต่สรุปก็คือพ่อจากไปเร็วมากโดยที่ผมจำหน้าแกไม่ได้ด้วยซ้ำ

แล้วจากนั้นแม่ของผมก็แต่งงานใหม่ พ่อเลี้ยงของผมชื่อ ช. ผมจะบรรยายถึงพ่อ ช.ให้ฟัง

พ่อช.เป็นคนร่างใหญ่หนากำยำ แขนแค่ข้างเดียวก็ใหญ่กว่าขา สองข้างของผมรวมกันแล้ว ผิวสีแดงคล้ำแดด พุงโตเพราะชอบดื่มเหล้า ใบหน้าก็มักจะแดงก่ำเพราะชอบเมาตลอดเวลา

แดงเหมือนกวนอู แต่ไม่ได้น่ารักอย่างเหมือนกวนอู

ตาคนนี้น่ะนะ ดื่มเหล้าจนสมองบวม ปัส.ข้างบ้านแกเคยนิทราว่า^{ซี} แต่ผมกลัวแก หมายถึงพ่อช.นะ แกไว้เคราบาง ๆ ตาขาวแก

เป็นสี่เหลืง ไม่รู้เพราะโรคอะไร ตั้งแหมบ เวลาอยู่ใกล้ๆ จะได้
กลืนเหล้าโซยออกมาจากตัว กับกลืนบุหรืที่พ่นติดอยู่ในซอกฟัน
และล้น แกไม่ใช้คนหล่อ แถมท่วงท่ายังน่ากลัว ชอบตะคอก
เสียงดัง ผมไม่ชอบคนพูดเสียงดัง แต่อยู่กับแกมาเกือบทั้งชีวิต
แล้วยังจะบ่นอะไรได้อีก บางทีได้ยินเสียงแถด่าตะพึดตะพือดังมา
ก่อนตัวเสียอีก

.
เดี๋ยวนะ ผมได้ยินเสียงแกอีกแล้ว...

.
กลับมาละ ตกใจแทบแย่ กลัวว่าแกจะโผล่มาเห็นผมนอนเล่น
มือถืออยู่บนที่นอน ตั้งแต่พ่อรู้ว่าแม่ซื้อมือถือให้ก็เอาแต่บ่นว่า
ผมไม่ตั้งใจทบทวนบทเรียนเพราะติดมือถือ อะไรพรค่นั้น เมื่อครู
แกเพิ่งขึ้นบ้านมา แกทำงานก่อสร้าง ปกติตอนเช้าจะเดินออกไป
รอรถบี้อัปตรงถนนใหญ่มารับไปทำงาน ตอนเย็นรถก็จะมาส่ง
ที่เดิม แกไม่ได้เข้าบ้านทันทีหรอก จะแวะหาเหล้าใส่ท้องแล้ว
กลับมาช่วงฟ้ามืดโน้น วันนี้แปลก แกกลับมาก่อน คิดว่าน่าจะ
เพราะเงินใกล้หมด เวลาเงินแกหมดแกมักจะออกไปกินโน้นกินนี้
ไม่ได้ ผมรู้เลยว่าอีกสักพักแกต้องขึ้นเสียงใส่แม่แน่นนอน ผม
ไม่ชอบเขา แม่ให้ผมเรียกเขาว่าพ่อ แต่ผมจะเรียกแค่ตอนอยู่
ต่อหน้ากับตอนที่ต้องพูดกับคนอื่นเรื่องเขาเท่านั้น ใจจริงผม
ไม่นับถือเขาเป็นพ่อ

ผมย้อนอ่านสิ่งที่พิมพ์ ทำไมถึงพูดเรื่องเขาเยอะขนาดนี้นะ มาพูดถึงแม่น.ของผมบ้างดีกว่า

ผมรักแม่มาก แม่เป็นผู้หญิงตัวเล็ก เพราะแบบนั้นผมเลย ตัวเล็กกว่าเพื่อนผู้ชายในรุ่นมั้ง แม่ตัวเล็กแต่มีเสียงที่เล็ก ยิ่งกว่าอีก ชอบพูดเสียงค่อยๆ แต่ว่าขี้มบ่อย ขี้มง่าย ใครทำอะไรให้ก็ขี้ม แม่แทบไม่เคยดุผมเลย บอกว่าผมเป็นเด็กดี อันที่จริงผมไม่ใช่เด็กดีอะไรหรอก ผมแค่พยายามเป็นเด็กดี เพื่อไม่ให้แม่เหนื่อยไปมากกว่านี้

แม่เป็นแม่บ้านเต็มตัว ตื่นเช้ามาทำความสะอาดบ้านแล้วบางทีก็จะไปถอนหญ้า ตัดกิ่งไม้แล้วลากไปทิ้ง พักกินข้าว แล้วก็ไปทำอย่างอื่นต่อถ้าในบ้านยังมีเรื่องให้ต้องจัดการ ตอนบ่ายจะพักผ่อนหน่อย ตอนเย็นก็จะเดินไปร้านชำ⁴ หน้าปากซอย ซื้อผักซื้อเนื้อ ซื้ออะไรต่อมิอะไรมาใส่ตู้เย็น ซื้อขนมให้ผมติดมือสักสองซอง

⁴ร้านชำ หรือเรียกอีกอย่างว่า ร้านโชห่วย เป็นร้านค้าปลีกขนาดเล็ก ที่มักตั้งในชุมชนหรือหมู่บ้าน จำหน่ายสินค้าอุปโภคบริโภคและของเบ็ดเตล็ดในชีวิตประจำวัน คล้ายกันกับซูเปอร์มาร์เก็ตที่เราคุ้นเคย แต่เท่าที่ฉันจำได้ ส่วนมากไม่มีแอร์ในร้าน แถมคนขายยังมักเป็นป้าแก่ๆ ด้วย - ฉันท

ซื้อขนมหวานกับเครื่องดื่มชูกำลังให้พ่อ ช. นั่งพักอีกหน่อย แล้วก็ไปทำกับข้าว วนเวียนอยู่ประมาณนี้

แต่ถึงจะอยู่บ้านเป็นหลัก แม่ก็ยังรับงานโน่นนี่มาทำเยอะแยะ ตั้งแต่รับจ้างปะชุนเสื้อผ้า เข้าตะเข็บ แล้วก็ปักชื่อนักเรียน สมัยนี้มีเครื่องมือแบบที่ไม่ต้องใช้คน แต่บางคนก็บอกว่าปักมือสววกว่าปักเครื่อง แม่เลยยังได้งานปักอยู่เนือง ๆ บางทีแม่อีกเก็บผักไปฝากขายที่ร้านชานัน้แหละ แต่หลัก ๆ ที่เห็นแม่ทำบ่อยคือพับเหรียญโปรยทาน นั่งชันเข้าหลังค่อมพับริบบิ้นเป็นรูปดอกไม้ในตอนกลางคืน บางครั้งทำมากจนปลายนิ้วมือเป็นสีแดงตอนไหนที่ทำงานดึก พ่อช.จะตรงดิ่งมาหาแม่ บอกว่าสามทุ่มแล้วทำไมยังไม่ดับไฟอีก มันเปลืองไฟ แม่อีกจะพูดว่าขอโทษ เดินไปหยิบเทียนในตู้มาจุด ดับไฟในบ้าน แล้วก็กลับไปนั่งชันเข้าหลังค่อมพับริบบิ้นเหรียญโปรยทานต่อ

บางครั้งผมก็จะไปช่วยแม่พับ ทำอะไรที่วิไลศมาหราไม่ได้หรอก แต่พับรูปแบบง่าย ๆ ผมไม่ได้นั่งทำเดียวกับแม่ด้วย แต่เปลี่ยนไปตามแต่สะดวก ขยับขยุกขยิกทำนั่นบ้างทำนี่บ้าง พ่อช.จะยืนมองแล้วแค้นหัวเราะ บอกว่านั่นมันงานของผู้หญิง บอกให้ผมไปวิ่งเล่น ไม่ใช่มานั่งพับเพียบพับริบบิ้นเป็นผู้หญิง (ผมนั่งพับเพียบบ้างเวลาที่ซาเป็นเหน็บ) พอแก่พูดแบบนั้น แม่อีกจะ

หันมาหาผม พูดว่าขอโทษ ถ้ายังไม่ตีกก็จะบอกให้ผมไปอาบน้ำ
ทำการบ้าน ถ้าตีกแล้วก็จะไล่ให้ผมไปนอน

ไม่ว่าจะเป็นตอนไหน แม่ก็จะเอ่ยขึ้นต้นประโยคด้วยคำว่าขอโทษ
ทุกครั้ง

ผมไม่เข้าใจและไม่เคยเข้าใจว่ามีอะไรให้ต้องขอโทษ แม่นั่งทำงาน
ตึกๆ ตื่นๆ หาเงินเข้าบ้าน แถมยังประหยัดไฟด้วยการจุดเทียน
เสี่ยงจะเสียสาตา คนที่ควรขอโทษคือผมกับพ่อ ซ.ต่างหาก

ผมขอโทษแม่ได้ แต่คิดว่าตาคนนั้นไม่มีทางหรอก

แสดงความคิดเห็น ถูกใจ

June 28, 20 - Only me

ผมเพิ่งเปิดดูที่พิมพ์ไปเมื่อวันก่อนโน้น พิมพ์เยอะอะไรอย่างนี้
แถมไม่มีเรื่องตัวเองเลย! คนปกติเขาโพสต์ยาวๆ แบบนี้ไหมนะ
แต่ผมจะสนใจไปทำไม ก็ไม่ได้อยากเปิดสาธารณะให้ใครมาอ่านมัน

อยู่แล้วนี่ อีกอย่างเวลาเลื่อนดูกระดานข่าวแล้วเจอโพสต์ตัวเองปะปนกับโพสต์คนอื่นแต่คนอื่นไม่มีวันเห็นโพสต์ของผมแล้วมันชวนให้รู้สึกพิเศษยังไงไม่รู้ เหมือนปลาตัวหนึ่งว่ายวนในอ่างโดยที่ปลาอีกหลายสิบตัวมองไม่เห็น

.
ตอนนี้มีเพื่อนใน facebook หลายคนแล้ว แอดเขาไปบ้าง เขาแอดมาบ้าง แต่ไม่ได้กดถูกใจใครหรอก แต่ละคนโพสต์แต่เรื่องบ้า ๆ บอ ๆ ไม่ก็โพสต์รูปตัวเองแบบที่คิดว่าน่ารักที่สุด ผมไม่ทำอะไรแบบนี้หรอก

.
เออละ วันนี้จะพูดถึงตัวเองบ้าง

.
ผมชื่อเด็กชายร. (เหมือนจะเคยพูดถึงไปแล้ว ผมอับอายเหลือเกินที่พิมพ์ไปเรื่อยเปื่อยแบบนี้ ผมยังต้องพัฒนาอีกมาก) ยามว่างผมชอบอ่านหนังสือ ผมคิดว่าหนังสือคือสิ่งที่ดีที่สุดในโลกรองลงมาจากแม่

.
ผมรักหนังสือมาก ตอนยังเด็กกว่านี้แม่เคยมีหนังสือการ์ตูนผีและการ์ตูนตาวานเก่า ๆ หลายเล่มได้มาจากสมัยทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟของร้านอาหารในโรงแรม แม่จะเอามาสอนผมให้อ่านตัวอักษร ผมจึงอ่านได้คล่องตั้งแต่ยังไม่เข้าโรงเรียน บางครั้ง